

PAN
NÁLADOVÝ

PENELOPE WARD

BARONET

Pan Náladový

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Penelope Ward

Pan Náladový – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PAN
NÁLADOVÝ

PAN
NÁLADOVÝ

PENELOPE WARD

Copyright © Moody by Penelope Ward 2022
Published by arrangement with Brower Literary & Management.
Translation © Klára Žemličková 2023
Cover Model: Philippe Leblond
Cover Photographer: Leda & St. Jacques
Cover Design: Letitia Hasser, RBA Designs

ISBN tištěné verze 978-80-269-2165-3
ISBN e-knihy 978-80-269-2166-0 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-2167-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-269-2199-8 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Věnováno Shannon

KAPITOLA 1

When

Zlepšuju lidem životní úroveň – aniž bych se musela hrabat v jejich duši nebo jim předepisovat léky. Je to fajn pocit, abych řekla pravdu. Pracuju jako masérka a docházím za lidmi domů, nebo kamkoliv si přejí. To je další věc, kterou na své práci miluju; nemusím ji vykonávat na stejném místě. Agentura, pro niž pracuju, Elite Massage, sídlí v centru, kam se jednou za měsíc chodím hlásit a doplnit si pomůcky. Když jsem se tam zastavila dnes odpoledne, moje šéfka Trina pro mě měla novinku.

„Pokud by ti to zítra časově vyšlo, přidala bych ti do harmonogramu ještě jednu zakázku,“ oznámila mi.

„Kde to je?“ zeptala jsem se, zatímco jsem si do batohu skládala masážní oleje.

„Brookline. A požádal přímo o tebe.“

Zarazila jsem se. „Kdo?“

„Jmenuje se Dax Moody. Slyšelas o něm?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Vůbec.“

„No, prověřila jsem ho. Je bezúhonný.“

Trina vždy zkontroluje, jestli nemají klienti záznam v trestním rejstříku. Vážím si toho, vzhledem k tomu, že většinou chodím k nim domů a jsem s nimi sama.

„Taky jsem si ho vygooglila a našla jsem webovky jeho firmy,“ pokračovala. „Vlastní investiční společnost.“

Dax Moody. Hm... nevím. „Asi mě někdo doporučil.“

Trina ukázala na monitor. „Podívej se na jeho nemovitost. Tady žije.“ Vyhledala Google Earth a zaostřila na dům. Byl to velká cihlová stavba s ozdobným kovovým plotem.

„Páni,“ řekla jsem.

„Jo. Mohla by sis na sebe vzít něco hezčího než to tričko a roztrhané džíny.“ Mrknula na mě. „Viš, třeba je single.“

„Jsem si jistá, že pokud žije v takovém domě a v Brookline, není single. Ale to je jedno. Netvrdí se, že práce se nemá míchat se soukromím?“

Pokrčila rameny a oddálila dům na mapě. „Viš, co se říká o pravidlech.“

Druhý den jsem zaparkovala před rozsáhlou nemovitostí a nechápala, odkud se vzali ti motýlci v břiše. Už jsem s movitými klienty pracovala. Ovšem na tomhle doporučení bylo něco zvláštního. Jenže jsem netušila co.

Brookline se nacházel hned za Bostonem a centrem jezdila tramvaj. Vzhledem k sousedství s bostonskými univerzitami bylo okolí plné studentů a bohatých sportovců. Ulice, kterou jsem navštívila, byla jedna z těch tišších, lemována nádhernými domy a nedaleko od místa, kde žije několik hráčů NFL.

Listy stromů hrály všemi barvami, důkaz, že podzim byl v plném proudu. Podívala jsem se na dvoupodlažní

cihlový dům a všimla si staré Toyoty Camry, která se tam vůbec nehodila.

S taškou přes rameno a skládacím masérským lehátkem jsem zamířila k velkým černým dveřím ozdobeným věncem z podzimního listí. Zazvonila jsem a nervózně čekala.

Dveře mi otevřela žena středního věku v khaki kalhotách a pěkném svetru s volným rolákem. *To musí být paní Moodyová.*

Podívala se na mé skládací lehátko a na mě. „Můžu vám nějak pomoci?“

Odkáslala jsem si. „Ano. Přišla jsem za panem Moodym. Na dvanáctou hodinu mám domluvenou masáž.“

Žena přimhouřila oči a pousmála se.

Je na tom něco k smíchu?

„No... dobře.“ Pokynula, abych vešla. „Počkejte v předsíni.“

„Děkuju.“

Odložila jsem těžké lehátko a šla si prohlédnout velkou zarámovanou fotografii na zdi. Byla na ní žena ve svatebních šatech. Pozadí vypadalo jako z Las Vegas. V tu chvíli jsem si uvědomila, že žena, která mi otevřela, není manželka mého klienta. Žena na fotografii se ohlížela přes rameno a záda jí zdobily dlouhé blond vlasy. Taky držela malý puget růží v levandulové barvě. Byla krásná.

Paní se vrátila a přerušila moje myšlenky. „Zdá se, že jste si spletla hodinu. Pan Moody tvrdí, že schůzka má být v jednu?“

Sevřel se mi žaludek. „Proboha, počkejte, podívám se.“ V mobilu jsem zkontrolovala termín. Měla pravdu. Jak jsem se mohla zmýlit? Zastrčila jsem mobil zpět do kapsy. „Opravdu jsem si spletla čas. Mrzí mě to. Přijdu později.“

Jakmile jsem se otočila k odchodu a zvedla lehátko, ozval se za mnou hluboký hlas. „Počkejte.“

Ohlédla jsem se a spatřila vysokého, polonahého muže, který si otíral pot z čela malým bílým ručníkem. Měl vypracované svaly na břicho a jeho tělo vypadalo neskutečně.

Tohle je Dax? Čekala jsem někoho staršího. Tenhle chlap vypadal, jako kdyby vypadl z obálky GQ. Muselo mu být maximálně kolem třiceti a měl světle hnědé vlasy. Měl na sobě černé kalhoty; zvláštní volba pro cvičení a jeho opálená kůže se leskla potem.

„Můžeme se na to vrhnout hned,“ řekl.

Polkla jsem. Představa, že na něj budu sahat, mě najednou znervóznila. Ovšem musela jsem se vzpamatovat, protože to byla moje práce. Ale ty bláho. Byl žhavý. Tahle schůzka měla přijít s varováním.

„Jste si jistý? Nevadí mi přijít později. Je to moje chyba.“

„Ano, to vím. Ale když už jste tady, ať to máme za sebou.“

Ať to máme za sebou? Masáž má být příjemný a uvolňující zážitek. „Dobře. Tak mi jen povězte, kam mám jít.“

Dax na mě chvíli civěl a pak pronesl: „Do mé pracovny.“

Polkla jsem a přikývla. „Dobře.“

„Já vám to vezmu.“ Natáhl se pro masérské lehátko a pak zamířil chodbou dál.

Jeho hospodyně mi věnovala pobavený výraz. Pořád jsem nechápala, co jí na tom všem připadalo vtipného.

Zatímco jsem ho následovala, cítila jsem závan kolínské a mohla jsem obdivovat jeho záda. Tenhle chlap evidentně hodně cvičí. Což mě přimělo k otázce... Čeká snad, že ho budu masírovat zpoceného?

Když jsme vešli do pracovny, sdělil mi: „Tady si můžete připravit věci.“

„Vaší hospodyni připadá vtipné, že tady jsem.“

„No, já si obvykle masáž neobjednávám. A nepotvrdil jsem jí, že přijdete. Pořád mi opakuje, že bych se měl občas odreagovat. Asi si myslí, že jsem si dal konečně říct.“

„Aha.“ Zastavila jsem se. „Mimochodem, já jsem Wren McCallisterová. Ale to asi víte, když jste si mě vyžádal?“

Tenhle komentář ignoroval a místo toho pověděl: „Než si připravíte věci, půjdu se osprchovat.“

„Jasně.“ Usmála jsem se.

Vděčná, že jsem na chvílku o samotě a nebudu masírovat zpoceného člověka, jsem úlevně vydechla a rozhlédla se. Ty jo. Jedna část místnosti byla celá pokrytá knihovnami. Dřevěný stůl byl obtěžkaný hromadami papírů. Velká okna vpouštěla dovnitř dostatek slunečního světla a poskytovala překrásný výhled na podzimní krajinu. Skoro celou podlahu pokrýval pestrobarevný koberec – nejspíš perský. Jen ta pracovna byla velká asi jako polovina mého bytu.

Když jsem rozložila masérské lehátko a postavila ho do rohu, prohrabávala jsem se svou zásobou olejíčků a přemýšlela, který by pro něj byl nejvhodnější. Jaká vůně je temně zastrašující? Rozhodla jsem se pro vanilku – kouřová a tajemná.

Dax se vrátil asi o deset minut později. Nic neřekl a jen se na mě podíval. Jeho vlasy byly vlhké a převlékl se do bílého trička, které mu dokonale padlo. Měl na sobě ty samé černé kalhoty, nebo jim možná byly pouze podobné.

Zaujal mě zvuk startujícího auta. Podívala jsem se z okna. Vůz, který parkoval na příjezdové cestě, couval.

Je to ta hospodyně? Pokud by odjela, zůstali bychom s Daxem sami. Nikoho jiného jsem v domě nezaregistrovala. Jeho manželka musela být v práci nebo na pochůzkách. Mají děti? Začala jsem si říkat, jestli bych se měla něčeho obávat, vzhledem k podivnému chování svého klienta. Nezdálo se, že by mě tu rád viděl.

„Můžeme začít?“ vypravila jsem ze sebe.

Vykročil ke mně a překřížil paže. „Já nevim.“

„Vy nevíte?“

„Mám pochybnosti,“ podotkl.

Rozpačitě jsem zamrkala. „Kvůli mně?“

„O masáži. Asi to byla chyba.“

Jakmile jsem si uvědomila, že on je ten, kdo váhá, trochu se mi ulevilo.

Byla jsem ale zmatená. „Už jste byl někdy na masáži?“

„Ne.“ Podíval se z okna a pak zpět na mě. „Nebyl.“

Polkla jsem. „No, je to vlastně jednoduché. Jen se položíte na břicho a od té chvíle to převezmu já. Nemusíte dělat vůbec nic.“

„No, *musím* se vzdát kontroly?“

„Ano, to je podstata věci.“

„V tom nejsem dobrý.“ Naklonil hlavu. „Co přesně děláte?“

„Já... budu stát vedle vás a masírovat vás rukama a budu se snažit věnovat převážně zatuhlým svalům.“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Chci se zeptat, co *děláte*. Tohle je opravdu vaše práce?“

To má být urážka? „Ano. Po univerzitě jsem si udělala masérský kurz. Práci maséra nemůžete dělat jen okrajově. Je to ve všech ohledech naplňující práce,“ odpověděla jsem defenzivně.

„Nenaznačoval jsem, že není.“ Hrál si se svými holkami, které nejspíš stály víc než moje auto.

Hlasitě jsem vydechla. „Mám i jiné plány, ale tohle mi platí účty a můžu si dávat peníze stranou. Momen-
tálně šetřím na cestu do Evropy.“

„Aha.“ Podíval se z okna, jako kdyby chtěl uprchnout.

Co to s ním je? „Podívejte, můžu jít, jestli vám to není příjemné.“

„Ne.“ Odešel k baru a vytáhl lahev s nějakým alkoholem. „Jen se potřebuju uvolnit.“ Pak si nalil do skleničky tekutinu jantarové barvy.

Zírala jsem na jeho svalnaté ruce. „Hm, tak tohle je poprvé.“

„Co je poprvé?“ zeptal se.

„Poprvé, co se klient potřebuje uvolnit před relaxační masáží.“ Zasmála jsem se a omylem i zachrochtala.

Přimhouřil oči. „Co to k sakru bylo?“

„Pardon. Nechtěla jsem zachrochtat. Občas se mi to stává, když jsem nervózní. Prostě to vyjde ven.“

„Proč jste nervózní?“

„Možná se mi nezdá váš přístup.“

Vyklopil do sebe toho panáka a položil skleničku na stůl. „Omlouvám se. *Neumím* relaxovat. Nemám to v povaze. A dokonce když mám relaxovat... jen to po-
myšlení mě stresuje.“

Přikývla jsem. „To je skutečná věc. Říká se tomu úzkost z odpočinku.“

Uchechtl se. „Díky za diagnózu.“

„Bývala jsem jako vy. Propadla jsem panice, když jsem zkoušela meditovat.“

Olízl si koutek rtů. „To ten záměr dost naruší.“

„Přesně. I sedět klidně třeba v kadeřnictví nebo u zubaře mi dělalo problémy, když jsem byla mladší.“

„Mladší? Vypadáte dost mladě. Jak dlouho se věnujete masáží?“ zeptal se.

„Pár let.“

„Proč jste si tenhle obor vybrala?“

„Chtěla jsem pomáhat lidem. A nenudím se. Nemusím sedět na jednom místě.“

„A vyděláte si? Kolik procent si necháváte?“

Přimhouřila jsem oči. „To je hodně otázek.“

„Možná se s vámi musím trochu seznámit, než vám dovolím, abyste na mě sáhla.“

Tenhle komentář se mi z nějakého důvodu nelíbil. Než *mi* dovolí, abych na něj sáhla? Jako kdyby to bylo privilegium? (On snad vycítil, že se mi líbí? *Uf.*)

Zvedla jsem hlas. „Myslela jsem, že jsem tu na něčí doporučení. Proč jste tak bojácný?“

„Fajn.“ Povzdechl si a promnul si ruce. „Tak ať to máme za sebou. Co mám teda udělat?“

Proboha. On je napjatý. „Svlékněte si tričko a položte se na lehátko. Kalhoty si můžete nechat nebo sundat.

Hrdelně se rozesmál. „Sundat?“

„Ano. To je obvyklé. Ale je to samozřejmě na klientovi. Pokud se chcete svléknout, můžu mezitím odejít. Tady je ručník, abyste se mohl zakrýt. Ale jak říkám, ty kalhoty si klidně nechte.“

„Ano, nechám si je, díky.“

„Fajn. Hlavně se uvolněte, včetně zadku.“

Loupl po mně pohledem, ale pak se konečně poušmál. Hurá.

Rozesmála jsem se. „Vážně, stačí jen dýchat. To je všechno.“ Zhluboka jsem se nadechla, abych se řídila vlastní radou.

Dax si pomalu přetáhl tričko přes hlavu a znovu mi poskytl výhled na své vypracované svaly. Na jeho těle nebyl ani centimetr měkký. Když jsem si uvědomila, že na něj civím, rychle jsem odtrhla pohled.

Jakmile se položil břichem na lehátko, zaslechla jsem z chodby ťapání a cinkot kovového obojku. Dvěma se dovnitř vetřel velký bobtail. Když mě uviděl, hned se rozštěkal. Pak zničehonic skočil Daxovi na záda.

„Krucí, Winstone!“ zařval Dax.

Ani jsem netušila, že takhle velký pes vyskočí tak vysoko. Zle se na mě podíval. *Tenhle dům je plný pří-
větivých bytostí.*

„Ahoj,“ řekla jsem rozpačitě.

Zavrčel. Vypadalo to, že pejsánek má výrazný charakter jako páníček.

„Slez ze mě, ty obludo!“ zaúpěl Dax.

Pes na mě dál vrčel. Zakryla jsem si ústa, abych se neudusila smíchy. „Proč je tak našťvaný?“ zeptala jsem se.

„Je přehnaně ochranný. Když jste přišla, ležel nahoře. Doufal jsem, že bude dál spát. Nemyslel jsem, že přijde, ale přišel.“

Dax se posadil a nějak se mu podařilo ze sebe Winstona dostat. Pak seskočil ze stolu. „Hned se vrátím,“ podotkl a vyvedl psa ven. Zvuk obojku zmizel v dáli.

A protože jsem zůstala na moment o samotě, vydechla jsem a odebrala se k polici, na které byly nejrůznější věci, včetně velké bílé lastury, která jako kdyby sem nepatřila, vzhledem k maskulinnímu rázu místnosti. Byla nádherná. Vzpomněla jsem si, co mi matka řekla, když jsem byla malá a jednu z takových lastur jsem zvedla, abych si poslechla „oceán“. Během toho ambientního zvuku jsem zavřela oči a usmívala se.

„Prosím, nesahejte na to,“ ozval se Dax zničehonic za mnou.

Vylekaně jsem sebou škulba a lasturu upustila na zem.

Dax rozčileně vykřikl.

Rozechvěly se mi ruce. „Hrozně mě to mrzí... Já...“
Sehnula jsem se, abych uklidila rozbité kousky, ale okamžitě mě zastavil.

„Na nic nesahejte!“ Jeho tón byl děsivý.

„Proč? Je to moje chyba,“ namítla jsem.

„Prosím, prostě vstaňte,“ rozkázal mi ještě ostřejším hlasem.

Civěla jsem na tu spoušť a chtěla se propadnout do země. Pak jsem si všimla, že z té lastury něco vy-
padlo. Byl to sáček s... popelem.

Pomalu jsem vstala a ukázala na zem. „Co to je?“

Podíval se mi do očí, ale odpověděl až po chvíli.

„Moje žena.“

KAPITOLA 2

When

Trina kroutila hlavou. „Ani nevím, co mám říct.“
„Nemusíš říkat nic. Na to neexistují slova. Už je to týden a já pořád nedokážu popsat, co se vlastně stalo.“

Právě jsem své šéfce dovyprávěla o své podivné zkušenosti s Daxem Moodym, počínaje jeho neochotou nechat na sebe sáhnout a konče rozbitou lasturou s popelem jeho ženy. Naštěstí, přestože se lastura rozbila, popel zůstal bezpečně v sáčku – na rozdíl od mých nervů, které se odebraly na pochod. Ani si nechci představovat, jak bych se cítila, kdyby ten popel nebyl, nedej bože, v tom sáčku a rozsypal se po celé podlaze. Asi bych skončila na terapii.

„Takže, jak na tom byl, než jsi odešla?“ zeptala se Trina.

„Když sebral ty kousky – protože nechtěl, abych na nic sahala – oznámil mi, že jeho žena náhle před rokem a půl zemřela. Detaily mi neprozradil. Pak jsme se oba shodli na tom, že bude nejlepší, abych odešla. A to jsem udělala – teda hned potom, co jsem si odskočila, protože jsem se málem počurala.“

Trina se zamračila. „Ach jo. To je tak smutný.“

„Že jsem se málem počurala?“

„No, to taky, ale spíš to, že mu zemřela žena. Proto se ten pes choval tak teritoriálně.“

„Jo. Winston doslova říkal ‚Co to tahle mrcha vyvádí s chlapem mojí paničky?‘“ Zavrtěla jsem hlavou. „Když jsem tam přišla, napřed jsem si myslela, že je jen upjatý idiot. Ale řeknu ti, že když jsem odešla, hned mi došlo, proč je tak obezřetný. Totiž, přijít o ženu takhle mladý...“

Moje zkušenost s Daxem mě pronásledovala. I po týdnů jsem si na něj občas vzpomněla. Zůstalo tolik nezodpovězených otázek – na které nemám odpověď. *Jak zemřela? Je osamělý?* Kéž by mě nechal, abych ho namasírovala, a mohl na okamžik utéct před realitou. Ačkoliv se mi taky ulevilo, že jsem nedostala příležitost zpackat i masáž.

Ten večer jsem strávila v kuchyni se svým tátou. Pokud zrovna neměl noční v továrně, sedávali jsme spolu po večeři u stolu, zobali pistácie a sledovali *Riskuj!*.

Nikdy jsem se nestyděla za to, že ve svých čtyřia-dvaceti žiju se svým otcem. V domě bylo vždy dost místa a dobře jsme spolu vycházeli. Nedávalo smysl, abych někde utrácela za nájem. Táta nechtěl zůstat sám a já mu pomáhala s vařením, úklidem a chodila mu nakupovat. Výhoda pro oba. Vydělávala jsem dost, abych si mohla dovolit vlastní byt, ale díky bydlení u táty můžu šetřit na cesty za oceán. Nejspíš navštívím Evropu. Zatím jsem si neurčila přesnou lokaci, ale vím, že chci ještě před třicítkou poznat novou zemi. Ještě mi nějaký čas zbývá.

„Tohle by tě mohlo zajímat.“ Táta mi podal nějaký leták. „Dnes přišel poštou.“

Byl to leták z mé univerzity, Bostonské hudební akademie, propagující program pro absolventy s možností vyučovat hudbu ve Francii. Vepředu byla fotka ženy s trombonem, která je obklopená dětmi někde v přírodě. Taky se tu psalo o tom, jak vyplnit online formulář.

„Hm...“ Rozsvítily se mi oči. „Určitě se na to podívám.“

„To bys měla.“ Usmál se. „Jen musím přijít na to, jak si o tebe nedělat starosti, až budeš tak daleko.“

„Tím bych si nebyla tak jistá.“

Rozlouskl pistácií. „Mysli pozitivně.“

Na mobilu mi cinkla notifikace s harmonogramem Elite Massage. K mému rozpisu byla přidána další zakázka. Když jsem se na poznámku podívala, zastavilo se mi srdce.

„Co se děje?“ zeptal se otec.

Polilo mě horko. „Já... No, právě mi přišla na zítřejší večer nová zakázka.“

„A je všechno v pořádku?“

Většinou jsem svému otci říkala všechno, ovšem tuhle historku jsem vynechala a už jsem se tím nechtěla zabývat. Takže jsem jednoduše odpověděla: „Jo.“

Samozřejmě že to nebyla samotná zakázka, která mnou otřásla. Byla to osoba, jež si mé služby objednala.

Dax Moody.

Když jsem ve středu večer zaparkovala u Daxe, už se stmívalo. Slyšela jsem Winstona štěkat, ještě než se otevřely dveře. K mému překvapení to byl sám Dax, kdo mi přišel otevřít, a nikoliv hospodyně.

Dax přikývnul. „Zdravím, Wren.“ Ustoupil stranou. „Pojďte dál. Je chladno.“

„Kde je Winston?“ zeptala jsem se. Čekala jsem, že na mě vyběhne.

„Zavřel jsem ho do jiné místnosti, aby vás neobtěžoval. Má tam svou ohraničenou oblast.“

„To je v pohodě. Zvládnou ho.“

„Vezmu vám to.“ Natáhl se pro lehátko.

Vstoupila jsem dovnitř. „Musím říct, že jsem nečekala, že si mě ještě vyžádáte.“

Daxovi cuklo v koutku. „Mám pocit, že bych se měl omluvit.“

„Že se vy musíte omluvit? To, co jsem udělala já, je neomluvitelné.“

Zavrtěl hlavou. „Nemohla jste to vědět. A byla to nehoda. Cítil jsem, že jste byla rozrušená, když jste odcházela. Takže jsem se chtěl omluvit za svou přehnanou reakci.“

Rozhlédla jsem se kolem. „Proč si domlouvát schůzku, jen abyste se omluvil? Stačilo mi napsat přes agenturu.“

„No, já tu masáž pořád potřebuju. Napadlo mě, že takhle zabiju dvě mouchy jednou ranou.“ Odmlčel se. „Bohužel dneska masáž neuskutečníme, jak bylo v plánu. Něco mi do toho na poslední chvíli přišlo a nestihl jsem ji zrušit, než jste přijela.“

„Co se stalo?“

„Shannon, moje hospodyně, musela odejít dřív a Rafeovi není dobře.“

„Rafeovi?“ Naklonila jsem hlavu a předstírala, že nic nevím. Po tom, co jsem tady byla, jsem si našla nekrolog jeho ženy. Prý po sobě zanechala syna.

Než stačil Dax odpovědět, kluk sešel schody. Zastavil se dole a podíval se na mě. Muselo mu být kolem dvanácti nebo třinácti let.

Zamávala jsem na něj. „Ahoj.“

„Rafe, tohle je Wren,“ oznámil mu Dax.

Ani mi nevěnoval pozornost a prošel chodbou kolem nás.

Dax si odkašlal. „Je... stydlivý.“

„Nevěděla jsem, že máte syna,“ zalhala jsem.

Ztišil hlas. „Rafe technicky není můj syn.“

To mě zarazilo a podnítilo mou zvědavost.

Dax se podíval na místo, kde Rafe naposledy stál. „Moje žena ho adoptovala, když mu bylo osm – než jsme se dali dohromady. Když Maren zemřela, dostal jsem ho do péče. Den po dni se učím, jak mu být správným opatrovatelem. Ocitli jsme se v situaci, kterou si ani jeden z nás nevybral. Nevím, co bych dělal bez Shannoniny pomoci.“

„A Shannon je ta žena, co jsem tu potkala minule?“

„Ano. Je tu každý všední den do osmi. V podstatě řídí domácnost, když pracuju. Její dva synové jsou už dospělí, takže je flexibilní.“ Povzdechl si. „Každopádně dnes večer jí nebylo dobře a odešla před deseti minutami. Takže, jak jsem řekl, jsem nestihl naši schůzku zrušit. Rafe normálně nepotřebuje chůvu, jenže dneska se necítí dobře – jde o jeho ucho. Proto masáž musíme vynechat. Omlouvám se.“ Prohlédl si mě. „Nedala byste si čaj nebo něco? Když už jste se sem táhla.“

Zatímco jsem tu nabídku zvažovala, Rafe se na moment zase objevil a pak kolem nás proběhl ke schodům. Sledovala jsem ho, dokud nezmizel. Moje oči byly stále přilepené ke schodišti, když jsem odpověděla: „Nechci rušit.“

Vzhledem k pozdnímu zrušení je masáž zaplacená a peníze se nevrací. A přestože jsem ze zvědavosti chtěla zůstat, měla jsem zvláštní pocit, že ruším, protože se zdálo, že Dax toho má hodně na talíři.

„Ten čaj stejně uvařím,“ podotkl. „Není to vnučování, trvám na tom.“

„Tak fajn.“ Přikývla jsem. „Čaj si dám ráda.“

Přeběhl mi mráz po zádech, když jsem ho následovala do kuchyně, která vypadala jako z šéfkuchařova snu – velká s obřím ostrůvkem a pořádnou krájecí deskou. Stála na ní mísa s papájou. Za profesionálním sporákem se nacházela cihlová zeď, a po straně dokonce i cihlová pec. Představila jsem si, když v domě panovaly veselejší doby, třeba když Dax se svou ženou dělali pizzu a popíjeli víno. Sevřelo se mi z toho srdce.

Posadila jsem se ke stolu a sledovala Daxe, jak otvírá skřínky a prohrabuje se věcmi. Nakonec se mu podařilo najít dva hrnky.

„Hm, černý čaj, zelený čaj...“ Zvedl malou plechovku a přimhouřil oči. „A tohle je skořicový s pomerančovou kůrou. Myslím, že to je Shannonin.“

„Skořice zní skvěle. Díky.“

„Dáváte si do čaje mléko?“

„Jen maličko.“ Usmála jsem se.

Dokud konvice nezačala pískat, bylo ticho. Dax připravil dva horké čaje a přinesl je na stůl.

„Děkuju.“ Napila jsem se moc rychle a spálila si jazyk. Trhla jsem sebou. Ta skořicová chuť byla sladší, než jsem čekala.

„Moc horký?“ zeptal se.

Foukla jsem do hrnku. „Za minutku bude tak akorát.“

Na stole stála miska s nejrůznějšími bonbony. Dax si musel všimnout, že se na ni dívám, protože ji přede mě předsunul. „Klidně si vezměte. Shannon už pravděpodobně koupila sladkosti na Halloween.“

Zvedla jsem odmítavě ruku. „Ne, děkuju.“

Sáhl do misky a vytáhl jednu z těch malých čokoládových tyčinek. „Tahle se k vám hodí.“

Panebože. *Butterfinger* – máslový prstík. Takový rýpanec kvůli rozbití lastury. Povzdechla jsem si. „Pane Moody, to byl pokus o vtip? To se vám nepodobá.“

„Chabý pokus, jo.“ Uchechtl se. „Pardon, ale nemohl jsem si pomoci.“

„Nedal jste sem ty tyčinky schválně, abyste to mohl říct, že ne?“

„Ne, to je náhoda.“

Po pár minutách trapného ticha jsem se musela zeptat. „Podařilo se vám... tu lasturu nahradit?“

Zastavil se uprostřed loku a odložil hrnek. „Objednal jsem další online. Měla by přijít tenhle týden.“

„To ráda slyším.“ Měla jsem mu nabídnout, že mu za ni zaplatím, jako jsem mu to nabídla minule před svým odchodem, ale on by to stejně nepřijal. Takže jsem místo toho dál civěla na svůj hrnek. „Ještě jednou se moc omlouvám.“

Přikývl. „Proč jste tu lasturu měla u ucha, když jsem vás načapal?“

Nervózně jsem se zasmála. „Oceán.“

Přimhouřil oči. „Oceán...“

„Ano. Vy to neznáte? Že když si k uchu přiložíte lasturu, uslyšíte oceán?“

„To jsem neslyšel.“ Dál na mě zíral, jako kdybych byla cvok.

„To mi říkávala moje mamka, když jsem byla malá... než zemřela. Zemřela, když mi bylo pět.“

Zamračil se. „To mě mrzí, Wren. To je strašné.“

Přikývla jsem a rozhlédla se po kuchyni. „Můžu se zeptat na to, co se stalo vaší ženě?“

Na moment zaváhal. „Mozkové aneuryzma. Nikdo to nečekal.“

„Byla tak mladá.“

Polkl. „Ano, čtyřicet dva.“

„Starší než vy...“

Povytláhl obočí. „Jak víte, kolik mi je?“

Nechtěla jsem přiznat, že jsem si Daxe googlila. Zmínka v Boston Globe o Marenině smrti nesdělovala, jak zemřela. Ale všimla jsem si, že si nevzala jeho příjmení. Jmenovala se Maren Wadeová.

„Jen domněnka,“ odpověděla jsem. „Vypadáte mladší.“

„Byla o dvanáct let starší než já. Mně je třicet dva.“
Odmlčel se. „A vám?“

„Mně je dvacet čtyři.“

Dax si celou dobu podupával nohama, napjatý jako minule. Ta masáž by mu prospěla.

Najednou se ve vchodu do kuchyně objevil Rafe.

„Co se děje?“ zeptal se Dax.

Chlapec mlčel a pouze ukázal na své ucho.

„Sakra. To ucho se zhoršilo?“

Přikývl.

Rafe měl husté světle hnědé nepoddajné vlasy a nádherné oříškové oči s nádechem smutku.

„Ukaž mi, kde Shannon nechala ty léky.“ Otočil se ke mně. „Hned budu zpátky.“

Dax se postavil a zanechal za sebou závan mužné vůně. Pak s Rafem odešli pryč. Cítila jsem se trochu provinile, že jsem Daxovi okukovala zadek, když odcházel. Ovšem ty tmavé džíny mu padly jako ulité.

Slyšela jsem, jak jdou po schodech nahoru.

Po chvíli o samotě jsem zaslechla cinkání kovového obojku. A najednou do kuchyně vešel Winston.

„Odkud jsi uprchl? Rozbil jsi ohrazení?“

Zavrčel a zaštekál a pak si lehl na podlahu.

Sebrala jsem se a šla se posadit blíž k ostrůvku. Sedla jsem si na stoličku a odložila čaj. „Víš, Winstone, na někoho tak zlého jsi moc huňatý a roztomilý. Ob-

vykle nechci svůj nos zabořit do kožichu těm, kteří mě nesnáší.“

Znovu zavrčel. „*Rrrr.*“

„Hele, nejsem tady, abych dělala potíže, jo? Víím, že jsi toho hodně zažil. Asi jako všichni v tomhle domě.“

„Winston je z nás pravděpodobně ten nejvyrovnanější.“

Zaskočená Daxovým hlasem jsem se otočila tak prudce, že jsem se paží trefila do hrnku. Ten samozřejmě spadl a roztříštil se o podlahu.

Zase.

Zakryla jsem si ústa. „Ale ne.“

Dax natáhl ruce. „Zůstaň na místě, Winstone.“ Přišel a odvedl psa z místnosti.

Dřepla jsem si a začala sbírat střepy.

Za chvíli se Dax vrátil a požádal: „Vstaňte, Wren.“

Odmítla jsem poslechnout a pokračovala. „Je mi hrozně.“

Promluvil hlasitěji. „Vstaňte. Mám smetáček a lopatku. Postarám se o to.“

Neochotně jsem vstala a pak sledovala Daxe, jak uklízí.

Chodila jsem sem a tam. „Tohle je déjà vu. Jak se mi to mohlo stát podruhé?“

„To nic.“ Podíval se na mě. „Nikdo neumřel.“

Jeho slova mě zarazila. „Nikdo neumřel? Snažíte se zase být vtipný?“

„Ani ne. Ale když jste to teď zmínila, mohl by to být fajn vtip na to, co se stalo minule, ne?“

No výborně. Takže jsem to teď *já*, kdo vtipkuje o popelu jeho mrtvé ženy.

Dax vyhodil střepy do koše. Pak šel místo ještě vysát ručním vysavačem a vytřel zbytek čaje. Nakonec uložil úklidové pomůcky do komory vedle kuchyně.

„Hotovo,“ řekl. Prohlížel si mou tvář. „Nevypadáte moc dobře.“

Chtěla jsem si zalézt někam do díry. „Není mi dobře. Mám pocit, jako kdybych měla PTSD z toho, co jsem tu rozbila minule.“ Roztřeseně jsem vydechla.

Přišel ke mně a položil mi ruce na ramena. „Uvolněte se.“

Aha. Můj pulz zareagoval na Daxův dotek. Byl to příjemný dotek, ale připadala jsem si jako magor, že mě v takové chvíli vzrušoval. „Vy mi říkáte, abych se uvolnila? No, od vás to sedí.“

Usmál se a sundal ruce z mých ramen – k mé nespokojenosti. „Pojďte se posadit. Uvařím další čaj.“

Chtěla jsem mu říct, že to není nutné, ale to už zapnul konvici.

Mlčky jsem seděla a sledovala ho. Očima jsem opět bloudila po jeho zadku. Dax měl široká ramena a skrz látku krémového trička byly dobře vidět svaly na jeho zádech. Bylo zvláštní cítit se zastrašená někým, kdo vás zároveň obsluhuje. Nestávalo se mi každý den, že by mi pohledný muž posluhoval.

Když konvice dovařila, nalil mi čaj a přinesl mi ho. Pak si nalil zbytek.

„Děkuju.“ Odkáslala jsem si. „Jak je na tom Rafe?“

Dax si ke mně natočil židli. „Pořád má nějaké chronické záněty. Podařilo se mi zjistit, kam Shannon dala ibuprofen, co dneska koupila. A zítra ho zavezu k doktorovi.“ Dlouze vydechl. „Rafe se zrovna nachází... v němé fázi. Radši nemluví, takže je těžké zjistit, jak moc ho to bolí.“

„Aha, takže se sám rozhodl, že nebude mluvit. Nebyla jsem si jistá.“

Dax přikývl. „Doktoři říkají, že je to forma selektivního mutismu.“